

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — 'Ο δ'ραϊός 'Ανσέλιμο, ύποπτος τύπος, πού παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός άστρ, προσπαθεί νά υπέλεξή στά δί-
χτυα του τή Λουκιανή, τή σύζυγο ενός περιήμου θαυματοπόου, τού 'Αρχι-
του του Μυστηρίου, όπως τόν λένε, ό οποίος μέ τά καταπληκτικά πειράμα-
τα του έχει άναστατώσει τό Παρίσι. 'Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγό
της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραμελεί πρός χά-
ριν τής τέχνης του. Και γιά νά τόν εκδιώξη, πηγαίνει μία βραδιά μαζί μέ
τόν 'Ανσέλιμο σ' ένα γορρετικό κέντρο. Φεύγοντας από κεί, ό 'Ανσέλιμο τήν βά-
ζει σ' ένα αυτόκινητο, γιά νά τήν πάη στό σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει
μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς
άλλο, από τό παρελθόν, ή όποία τού λέει απειλητικά τίς λέξεις : «Σ ε λ ι γ ο ι»
και φεύγει. 'Ο 'Ανσέλιμο διευθύνεται κατόπιν πρός τό σπίτι του, μά στό δρόμο
έχει τήν έντύπωσι πώς κάποιος, πού δέν τόν βλέπει, τόν παρακολουθεί κατά
πόδα.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Ανήσυχος πάντα ό 'Ανσέλιμο και μέ τήν έντύπωσι ότι τόν πα-
ρακολουθούν: έφτασε στην κατοικία του. "Αρχισε ν' άνεβαίνει
την σκάλα γιά νά πάη στό διαμέρισμά του, πού ήταν στό τέταρ-
το πάτωμα. Καθώς έφτασε στό τρίτο πάτωμα, μία πορτα άνοι-
ξε κι' ό Κάρλιο, ό τραγουδιστής, παρουσιάστηκε και τού είπε :
—Καλησπέρα, κύριε, σάς παραμόνυνα γιά νά σας ζητήσω μία
χάρη.

—Τι τρέχει ;
—Κάθε πρωί, στις έφτά ή ώρα πού σηκάνεστε, βάζετε τό φω-
νογράφο σας... Κάνετε γυμναστική, ακούγοντας τά προστάγμα-
τα πού σάς δίνει ένας ειδικός δίσκος... Μά έτσι μάς ξυπνάτε
έμάς πού κοιμόμαστε...
—Και τί μέ νοιάζει έμένα άν κοιμόσαστε ; Έκανε ό 'Ανσέλιμο
νευριασμένος.

—Μπορείτε νά είστε πύ ευγενής!... Μήπως νομίζετε ότι έ-
πειδή παίζετε στον κινηματογράφο, μπορείτε νά μάς κάνετε τό
σπουδαίο ;...
—Είμαι σπουδαίος και πολύ μάλιστα γιά τούς σαλτιμπάγκους,
σάν έσένα...
—Αυτό πού έγω νά σου πώ, φάναξε
ό Κάρλιο, είχε πύ άν άκούσω άλλη
σορά τό φωνογράφο σου πρωί, θ' άνέ-
θω άπάνω και θά σέ σιγουρίσω όπως
σου άξίζει...
—'Α! Θάνεθής νά μέ σιγουρίσης, πα-
λπάσο! Έκανε ό 'Ανσέλιμο, σκάζοντας
στά γέλια. 'Αφού λοιπόν είν' έτσι, πά-
ρε αυτό από τώρα...
Και κατάφερε ένα δυνατό χαστούκι
στά πλάτηά μάγουλα τού Κάρλιο. 'Ε-
κείνος έμεινε γιά μερικές στιγμές ζα-
λισμένος. "Επειτα, έξαλλος από τή
λύσσα του, έπιασε τόν 'Ανσέλιμο από
τό γιακά και, καθώς είχε μεγάλη δύ-
ναμι, άρχισε νά τόν τινάζη.

Μά ό 'Ανσέλιμο, μέσα στην περιπε-
τειώδη του ζωή, είχε μάθει νά χτυπιέ-
ται. Και καθώς ό Κάρλιο τόν τραβού-
σε, τού κατάφερε έξαφνα μία τρομερή
κεφαλιά, πού τόν πέτυχε κατάμουτρα...
Τό αιμα πλημμύρισε τό πρόσωπο τού
τραγουδιστού...
"Επειτ' άπ' αυτό, ό 'Ανσέλιμο έξα-
κούθησε νάνεβαίνει τή σκάλα σαρκάζον-
τας.

'Ο Κάρλιο, πού σκουπιζόταν μέ τό
κατακόκκινο ματηλι του, δέν παρα-
κολούθησε τόν αντίπαλό του, μά τού
φάναξε μέ έναν τόνο άγριας άπειλής :
—'Α! άβλιε... Δέν έξέρεις τί έκανες
τώρα!... Θά μού τό πληρώσης άκου-
θά... Θά σέ γδάρω ζωντανό!... 'Αλ-
λοιώς, θά σκάσω άπ' τή ντροπή μου.

'Ο 'Ανσέλιμο μπήκε τέλος στό διαμέ-
ρισμά του κι' έκλεισε τήν πόρτα πίσω
του. Αυτό τό έπεισόδιο κι' αυτές ή ά-
πειλές δέν τόν είχαν ταραξεί καθό-
λου. Συλλογίζόταν πολύ περισσότερο
αυτό τό : «Σ Ε Λ Ι Γ Ο», πού τού είχε πύ
ή ψηλή και μελαχροινή εκείνη γυναί-
κα, τήν ώρα πού χωρίστηκε από τή

Λουκιανή.

Τό διαμέρισμά του άπετελετό από μία είσοδο και τρία δω-
μάτια, τά όποία ήταν πριν τά νοικιάσει ό 'Ανσέλιμο γραφέα
κάποιου άδαμαντοπόου. Στο ένα μάλιστα άπ' αυτά, ό έμπο-
ρος αυτός είχε άλλοτε τό χρηματοκιώβιο, όπου φύλαγε τίς πο-
λύτιμες πέρες του. Τό παράθυρο τού δωματίου αυτού προστα-
τευόταν από χοντρά σιδερένια κάγκελλα, και ή πόρτα άπάνω
στην όποία ύπήρχε άκόμα ή λέξι : «Χ ρ η μ α τ ο κ ι θ ω τ ο ν»,
ήταν σιδερένια κι' είχε κλειδωνιά και σούρτη, άσφαλείας.

'Εκεί μέσα ό 'Ανσέλιμο φύλαγε τά κοστούμια του, τάσπρό-
ρουχά του, τά παπούτσια του, πού ήταν δτι πύ πολύτιμο ελεγε,
γιατί τού έδιναν ρόλους στις διάφορες ταινίες άποκλειστικώς
σχεδόν χωρίς στην κομψότητα τού ντυσμάτός του.

Σ' ένα τραπέζι στην είσοδο, ύπήρχαν μερικές έπιστολές γι'
αυτόν. 'Ο 'Ανσέλιμο τήν πήρε και έρριξε μία ματιά στους φακέλ-
λους τών.

Μά μόλις άντίκρουσε έναν άπ' αυτούς, τό πρόσωπό του έξαφνα
πήρε χρώμα ανθρώπου, πού είχε έτοιμος νά λιποθυμήσει. Τό
πρόσωπό του γέρασε μέσα σέ μία στιγμή και γέμισε ρυτίδες
και άπυρες βούδες...
Γιά νά μήν πέση κάτω, άναγκάστηκε νά καθήση κάπου, λα-
χανιασμένος...
Σιγά-σιγά, άρχισε νά γαληνεύη κάπως. Τότε μέ δάχτυλα,
πού έτρεμαν, άνοιξε τό φάκελλο... Λίγες μόνο λέξεις ήταν γραμ-
μένες σ' ένα φύλλο χαρτί... Μά και πάλι στα χαρακτηριστικά
τού 'Ανσέλιμο ζωγραφίστηκε ένας άπέραντος τρόμος.

'Η άναπνοή του σφύριζε μέσ' άπ' τά μελανιασμένα χείλη
του... Μέ μεγάλη δυσκολία σύρθηκε ως τό μπουφέ, πού ήταν
κοντά του. Πήρε μία μπουτλία ρομύ και τράθηξε μερικές ρου-
φηξίες.

Χάρις σ' αυτό τό τονωτικό, τό χρώμα τού προσώπου του ζω-
ήρεψε κάπως. Μία έκφρασι κτηνώδους
άνεργητικότητος άντικατάστησε τή
φρίκη τού προσώπου του. Σηκώθηκε
άποφασιστικά, διεθύθηκε πρός τήν
πόρτα τού παληού δωματίου τού χρη-
ματοκιωβιού, άνοιξε τήν κλειδωνιά
και τό σούρτη μέ τά μικρα κλειδιά
Μπέλ, πού είχε πάντα στό πορτοφόλι
του και μπήκε μέσα.

'Από μία βαλίτσα, πήρε ένα πιστόλι
αυτόματο Μπράουνινγκ και τό έξέτασε
προσεχτικά... 'Ηταν γεμάτο κι' ή ά-
σφάλειά του λειτουργούσε εύκολα.

Μέ τήν ύποστήριξι αυτού τού κα-
λοφ φίλου, μπορούσε ν' άψηφήση νά
πάντα...
Τό έβαλε στην τσέπη τού παντελο-
νιού του κι' έπι μερικές στιγμές γυ-
μναζόταν νά τό βγάξη γρήγορα και
νά σημαδέυη έναν φανταστικό άντίπα-
λο... Κι' έμεινε εύχαριστημένος από
τή σιγουράδα τών κινήσών του...
Πρόχαρος τότε, άρχισε νά σφυρί-
ζη έν' 'Αμερικανικό τραγουδάκι τής
μόδας...
"Εξάφνα, νόμισε πώς άκούσε ένα
τρίξιμο στό διπλανό δωμάτιο. ...
"Εοθνε τό ήλεκτρικό και περίμε-
νε... 'Η σωπή, άν και πολύ βαθειά,
τού φανόταν άπειλητική... Σιγά-σι-
γά ό 'Ανσέλιμο γλύστρησε ως τήν
πόρτα... 'Από κεί, έβλεπε τά δυό δι-
πλανά δωμάτια...
"Ετοιμος γιά όλα, μέ τό μπράου-
νικ ενταμένο, άναψε πάλι τό ήλε-
κτρικό.
Κανείς!
'Ο 'Ανσέλιμο έξέτασε όλες τίς γω-
νιές, στις όποιες μπορούσε νά κρυφτή
ένας έθρόος...
Κανείς!...
Κι' ή πόρτα τής είσοδου, πού φοδό-

'Η Λουκιανή γόρισε και τόν κίτταζε άναγκασμένη

